

บทที่ 3

เปรียบเทียบลักษณะทางความหมายของคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธทั้ง 2 ภาษา

ในบทนี้จะได้กล่าวถึงเรื่องความหมายของคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ ทั้งในภาษากรุงเทพฯ และอุดรธานี โดยจะพยายามแสดงให้เห็นว่าแต่ละภาษามีการจำแนกรูปเพื่อใช้สำหรับสื่อความหมายแบบต่าง ๆ อย่างไร และมีข้อต่าง หรือคล้ายคลึงกันเพียงไรระหว่างภาษาทั้งสองนี้

ในการกล่าวถึงความหมาย ผู้วิจัยพิจารณาความหมายของประโยคทั้งประโยค แต่ในการนำเสนอ และการยกตัวอย่าง ผู้วิจัยจะนำเฉพาะส่วนลงท้าย มาแสดงไว้ เนื่องจากความจำกัดของเนื้อที่โดยจะแสดงเฉพาะรูปเป็นทางการ (citation form) ของส่วนท้ายคำถาม ไม่แสดงรูปแปร และเพื่อความชัดเจนของตัวอย่าง จะยกสถานการณ์มาประกอบประโยคคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธแต่ละประเภทด้วย

เมื่อได้ศึกษาความหมายของคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธในทั้ง 2 ภาษาแล้ว ได้พบว่ามีเกณฑ์ทางด้านความหมาย 8 เกณฑ์ ซึ่งสามารถจะนำมาใช้จำแนกให้เห็นความแตกต่างกันทางความหมายของประโยคคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ ซึ่งมีส่วนท้ายคำถามชนิดต่าง ๆ ได้ในทั้งสองภาษาดังต่อไปนี้

เกณฑ์ที่ 1 ความเชื่อดั้งเดิม¹ของผู้พูดที่เข้ามามีบทบาทในการถาม

ความเชื่อดั้งเดิม คือ ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงซึ่งผู้พูดมีอยู่แล้วในขณะที่กล่าวคำถาม ความเชื่อดั้งเดิมในที่นี้จะมีความเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ถาม และเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อความคิดของผู้พูดในขณะถามคำถาม

เกณฑ์ทางความหมายข้อนี้สามารถจะเป็นเกณฑ์หลักที่ใช้จำแนกส่วนท้ายคำถามหน่วยต่าง ๆ เป็น 2 กลุ่มใหญ่ได้ในทั้งสองภาษา คือ แบ่งเป็น คำถามแท้ และคำถามทดสอบ² ถ้าคำถามใดที่

¹ปราณี กุลละวณิชย์ (2523) และจิตรารักษ์ เกียรติไพบูลย์ (2525) เป็นผู้ใช้คำนี้มาก่อน โดยปราณี กุลละวณิชย์ ให้คำภาษาอังกฤษไว้ด้วยว่า ความเชื่อดั้งเดิมคือ presupposed belief

²จิตรารักษ์ เกียรติไพบูลย์, คำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธในภาษาไทย การวิเคราะห์เชิงอรรถศาสตร์ (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525), หน้า 23.

ความเชื่อดั้งเดิม เข้ามามีบทบาทในการถามแล้ว ก็ถือว่าเป็นคำถามทดสอบ

ตัวอย่างต่อไปนี้แสดงให้เห็นการเลือกใช้คำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธที่ต่างกันซึ่งขึ้นอยู่กับว่าความเชื่อดั้งเดิมของผู้พูดจะ เข้ามามีบทบาทในการถามหรือไม่

ตัวอย่างที่ 1

ผู้พูดและผู้ฟังอยู่ในที่ประชุมซึ่งกำลังมีการโต้แย้งกันอยู่ในเรื่องที่มีผู้เสนอว่าจะให้มีการประชุมกันทุกเดือน เดือนละ 2 ครั้ง ถ้าผู้พูดถามว่า

(26) คุณเห็นด้วยหรือเปล่า (ภาษากรุงเทพฯ)

(27) *câw hěn năim h̄c̄i? b̄iɔ* (ภาษาอุตรธานี)

แสดงว่าผู้พูดไม่ทราบข้อเท็จจริงใด ๆ เกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ฟังเลย ผู้พูดไม่ได้นำความเชื่อดั้งเดิมที่ตนอาจมีอยู่เข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ถาม เพราะผู้พูดต้องการทราบคำตอบจากผู้ฟังเท่านั้นจริง ๆ แต่ถ้าผู้พูดถามว่า

(28) คุณเห็นด้วยไหม (ภาษากรุงเทพฯ)

(29) *câw hěn năim m̄iɛn b̄i?* (ภาษาอุตรธานี)

แสดงว่าผู้พูดนำความเชื่อดั้งเดิม เข้ามามีบทบาทในการถาม คือ ผู้พูดมีข้อมูลอยู่บ้างว่าผู้ฟังคงจะเห็นด้วย เช่น อาจจะสังเกตเห็นผู้ฟังผงกศีรษะ เป็นเชิงเห็นห้องด้วยขณะที่ฟังคนอื่นอภิปรายสนับสนุนข้อเสนอนี้

เกณฑ์ที่ 1 นี้ใช้แบ่งคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ โดยจะแสดงอรรถลักษณะ [± ความเชื่อเดิม] คือ

ก. คำถามที่ความเชื่อดั้งเดิมของผู้พูด เข้ามามีบทบาทในการถาม หรือมีอรรถลักษณะ [+ ความเชื่อเดิม]

ในภาษากรุงเทพฯ คำถามตาม เกณฑ์นี้จะใช้ส่วนท้ายคำถามอยู่ 7 หน่วย ต่อไปนี้

ไม่ "ใช่" หรือ

"ใช่" หรือ

หรือ 1*

"ใช่" หรือไม่

"ใช่" หรือเปล่า

"ใช่" ไหม

หรือ 2*

* หรือ 1 และ หรือ 2 มีความหมายต่างกัน ซึ่งจะแสดงให้เห็นในการวิเคราะห์ในลำดับถัดไป

ในภาษาอุตรธานีมีอยู่ ๑ หน่วย ได้แก่

b̄v̄ "mēn" t̄i

b̄v̄ "mēn" b̄v̄

"mēn" t̄i

"mēn" b̄v̄

t̄i1*

b̄v̄

"mēn" h̄r̄? b̄v̄

"mēn" b̄v̄

t̄i2*

ข. คำถามที่ความเชื่อดั้งเดิมของผู้พูดไม่ได้เข้ามามีบทบาทในการถาม หรือ พวกที่มี
อรรถลักษณะว่า [- ความเชื่อดั้งเดิม]

ในภาษากรุงเทพฯ ลงท้ายคำถามด้วยส่วนท้ายคำถาม ๑ หน่วยต่อไปนี้ ได้แก่

หรือไม่

หรือเปล่า

ไหม

ในภาษาอุตรธานีมี ๒ หน่วย ได้แก่

h̄r̄? b̄v̄

b̄v̄

การแบ่งคำถามด้วยเกณฑ์ที่ ๑ นี้อาจแสดงด้วยแผนภูมิต้นไม้ได้ตามแผนภูมิที่ ๑

* t̄i1 และ t̄i2 มีความหมายต่างกันซึ่งจะแสดงให้เห็นในการวิเคราะห์ในลำดับ

แผนภูมิที่ 1

การแบ่งประเภทคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธที่มีส่วนท้ายคำถามชนิดต่าง ๆ

คำถามที่ 1			
[+ ความเชื่อดั้งเดิม]		[- ความเชื่อดั้งเดิม]	
(ภาษากรุงเทพฯ)	(ภาษาอุดรธานี)	(ภาษากรุงเทพฯ)	(ภาษาอุดรธานี)
ไม่"ใช่"หรือ	b ^{oo} "m ^{ee} n" t ⁱⁱ	หรือไม่	h ⁱⁱ ? b ^{oo}
"ใช่"หรือ	b ^{oo} "m ^{ee} n" b ^{oo}	หรือเปล่า	b ^{oo}
หรือ 1	"m ^{ee} n" t ⁱⁱ	ไหม	
"ใช่" หรือไม่	"m ^{ee} n" b ^{oo}		
"ใช่"หรือเปล่า	t ⁱⁱ 1		
"ใช่"ไหม	b ^{oo}		
หรือ 2	"m ^{ee} n" h ⁱⁱ ? b ^{oo}		
	m ^{ee} n b ^{oo}		
	t ⁱⁱ 2		

เกณฑ์ที่ 2 การที่ผู้พูดมีข้อมูลที่ได้รับใหม่

ข้อมูลที่ได้รับใหม่ คือ ข้อมูล หรือข้อเท็จจริงที่ผู้พูดได้รับในเวลาไม่นานนักก่อนที่หรือขณะที่ผู้พูดจะตั้งคำถาม ข้อมูลที่ได้รับใหม่นี้จะต้องมีความเกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะถาม โดยผู้พูดอาจนำมาเป็นสาระในการถามได้

เกณฑ์นี้สามารถใช้จำแนกคำถามในเกณฑ์ที่ 1 ก. ที่มีอรรถลักษณะว่า [+ความเชื่อเดิม] โดยเป็นเกณฑ์สำคัญในการแยก หรือ 2 ย่อยลงมาจากกลุ่มคำถามทดสอบ ในภาษากรุงเทพฯ และแยก tⁱⁱ2 ย่อยลงมาจากกลุ่มคำถามทดสอบในภาษาอุดรธานี ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 2

ผู้พูดกับผู้ฟังกำลังสนทนากันถึงเรื่องหนึ่งที่บุคคลที่ 3 เล่าให้ฟัง ผู้ฟังเป็นผู้นำมาเล่าให้ผู้พูดฟังอีกต่อหนึ่ง เมื่อผู้ฟังเล่าจบ ผู้พูดมีความรู้สึกว่ามีสิ่งที่ได้ฟังจากผู้ฟังนี้เป็นข้อมูลที่ได้รับใหม่ซึ่งตนเองมีความเชื่อดั้งเดิมที่ไม่ตรงกัน ถ้าผู้พูดถามว่า

(30) เขาบอกอย่างนั้นหรือ 1 (ภาษากรุงเทพฯ)

(31) lāaw bōok cāṅsān tīi₁ (ภาษาอุดรธานี)

แสดงว่าผู้พูดมีข้อมูลที่ได้รับใหม่และผู้พูดนำข้อมูลที่ได้รับใหม่มาเป็นสาระในการถาม แต่ถ้าในอีกสถานการณ์หนึ่ง ผู้พูดกับผู้ฟังเพิ่งจะพูดกัน ผู้พูดเป็นผู้เริ่มก่อน โดยผู้พูดมีความเชื่อดั้งเดิมอยู่ว่าวันนี้คงเป็นวันที่ 20 แต่ไม่แน่ใจ ต้องการทราบคำตอบยืนยันจากผู้ฟัง ถ้าผู้พูดถามว่า

(32) วันนี้วันที่สี่สิบหรือ 2 (ภาษากรุงเทพฯ)

(33) m̄m̄ nīi wān thīi nīi sīp tīi₂ (ภาษาอุดรธานี)

แสดงว่าผู้พูดไม่มีข้อมูลที่ได้รับใหม่เพราะผู้พูดเอาความเชื่อดั้งเดิมมาถามนั่นเอง

เกณฑ์ที่ 2 นี้ แบ่งคำถามเป็น 2 กลุ่ม โดยจะแสดงด้วยอรรถลักษณะ [+ มีข้อมูลใหม่] คือ

ก. คำถามที่ผู้พูดมีข้อมูลที่ได้รับใหม่ หรือพวกที่มีอรรถลักษณะว่า $\left[\begin{array}{l} +\text{ความเชื่อเดิม} \\ +\text{มีข้อมูลใหม่} \end{array} \right]$

ในภาษากรุงเทพฯ มี 6 หน่วยได้แก่

ไม่ "ใช่" หรือ

"ใช่" หรือ

หรือ 1

"ใช่" หรือไม่

"ใช่" หรือ เปล่า

"ใช่" ไหม

ในภาษาอุดรธานี มี 8 หน่วย ได้แก่

bōw "mēen" tīi

bōw "mēen" bōw

"mēen" tīi

"mēen" bōw

tīi 1

bōw

"mēen" hū? bōw

"mēen" bōw

ข. คำถามที่ผู้พูดไม่มีข้อมูลที่ได้รับใหม่ หรือพวกที่มีอรรถลักษณะ $\left[\begin{array}{l} + \text{ ความเชื่อเดิม} \\ - \text{ มีข้อมูลใหม่} \end{array} \right]$

ในภาษากรุงเทพา มีหน่วยเดียว ได้แก่

หรือ 2

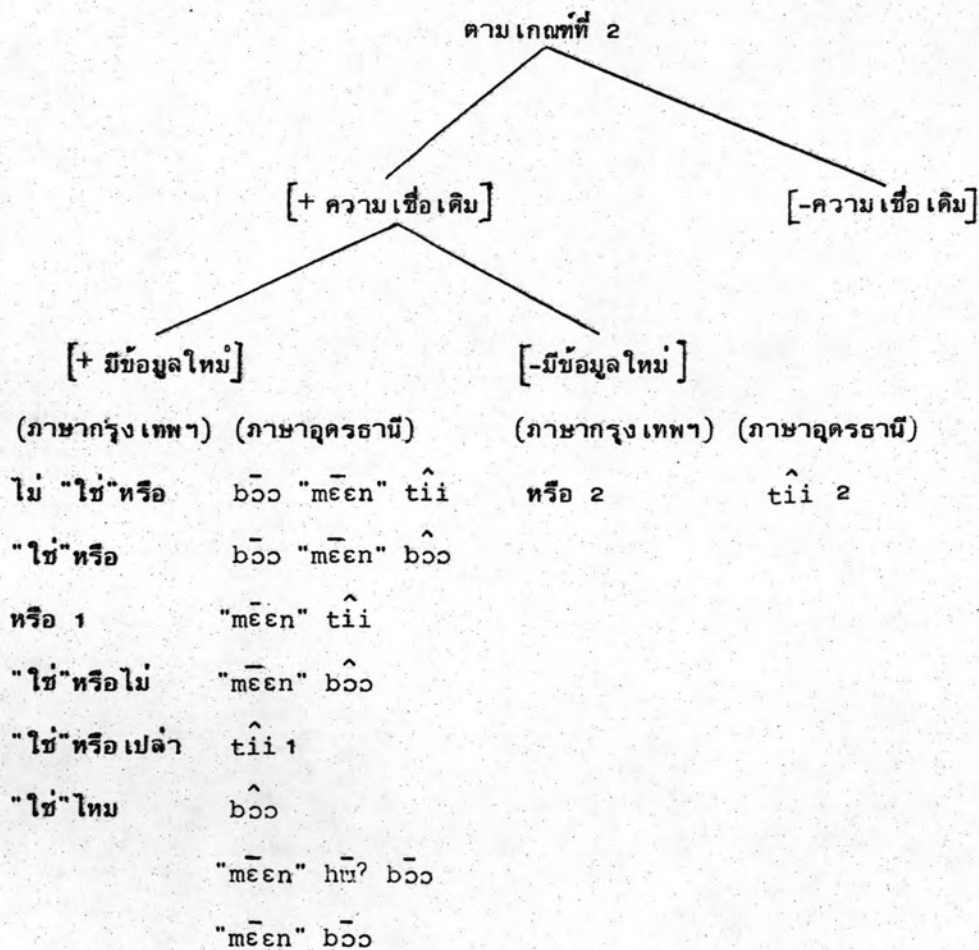
ในภาษาอุตรธานี มีหน่วยเดียว ได้แก่

tii 2

การแบ่งคำถามด้วยเกณฑ์ที่ 2 นี้ อาจแสดงด้วยแผนภูมิต้นไม้ได้ดังแผนภูมิที่ 2

แผนภูมิที่ 2

การแบ่งประเภทคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธที่มีส่วนท้ายคำถามชนิดต่าง ๆ

เกณฑ์ที่ 3 ความเชื่อดั้งเดิม กับข้อมูลที่ได้รับใหม่ของผู้พูดขัดแย้งกัน

ข้อมูลที่ได้รับใหม่ของผู้พูด เพิ่งได้รับทราบนั้นอาจจะสอดคล้อง หรือขัดแย้งกับความ เชื่อดั้งเดิม

ก็ได้

เกณฑ์นี้เป็นเกณฑ์ที่แบ่งคำถามที่มีอรรถลักษณะ $\left[\begin{array}{l} + \text{ ความเชื่อเดิม} \\ + \text{ มีข้อมูลใหม่} \end{array} \right]$

ตามเกณฑ์ที่ 2 ก. เท่านั้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 3

ผู้พูดและผู้ฟังนั่งอยู่ในรถคันเดียวกันซึ่งมีบุคคลที่ 3 เป็นคนขับจากกรุงเทพฯ ไปยังเชียงใหม่ ขณะที่รถวิ่งเข้าเขตพิษณุโลก ถ้าผู้พูดถามว่า

(34) เขาจะแวะที่นี้ใช่มั๊ย (ภาษากรุงเทพฯ)

(35) lǎaw si? wē? mǔŋ nīi mēēn bǔw? (ภาษาอุดรธานี)

แสดงว่าผู้พูดทราบมาก่อนจะขึ้นรถว่าคนขับจะจอดรถแวะที่พิษณุโลก เมื่อมาถึงพิษณุโลก คนขับมีที่ท้าวว่าจะแวะที่พิษณุโลกซึ่งผู้พูดสังเกตเห็น (ถือ เป็นข้อมูลที่ได้รับใหม่) ลักษณะนี้คือ ผู้พูดมีความเชื่อดั้งเดิม และข้อมูลที่ได้รับใหม่ตรงกันไม่ขัดแย้งกัน แต่ถ้าผู้พูดถามว่า

(36) เขาจะแวะที่นี้ไม่ใช่หรือ (ภาษากรุงเทพฯ)

(37) lǎaw si? wē? mǔŋ nīi bǔw mēēn bǔw (ภาษาอุดรธานี)

แสดงว่าคนขับไม่มีที่ท้าวว่าจะแวะที่พิษณุโลก ทั้ง ๆ ที่ผู้พูดเคยทราบมาว่าจะแวะ ลักษณะนี้คือผู้พูดมีความเชื่อดั้งเดิม ซึ่งขัดแย้งกับข้อมูลที่ได้รับใหม่

เกณฑ์ที่ 3 นี้แบ่งคำถามเป็น 2 กลุ่ม โดยจะแสดงด้วยอรรถลักษณะ $\left[\pm \text{ ขัดแย้ง} \right]$ คือ

ก. คำถามที่แสดงว่าความ เชื่อดั้งเดิมขัดแย้งกับข้อมูลใหม่ในใจของผู้พูด หรือที่มีอรรถลักษณะ

$\left[\begin{array}{l} + \text{ ความเชื่อเดิม} \\ + \text{ มีข้อมูลใหม่} \\ + \text{ ขัดแย้ง} \end{array} \right]$

ในภาษากรุงเทพฯ มี 3 หน่วย ได้แก่

ไม่"ใช่"หรือ

"ใช่"หรือ

หรือ 1

ในภาษาลูครธานี มี 6 หน่วย ได้แก่

b̄oo "mēen" tiî

b̄oo "mēen" b̄oô

"mēen" tiî

"mēen" b̄oô

tiî 1

b̄oô

ข. คำถามที่ไม่มีความขัดแย้งระหว่างความเชื่อดั้งเดิม กับข้อมูลที่ได้รับใหม่ในใจผู้พูด

หรือที่มีอรรถลักษณะ $\left[\begin{array}{l} + \text{ ความเชื่อเดิม} \\ + \text{ มีข้อมูลใหม่} \\ - \text{ ขัดแย้ง} \end{array} \right]$

ในภาษากรุงเทพฯ มี 3 หน่วย ได้แก่

"ใช่" หรือไม่

"ใช่" หรือ เปล่า

"ใช่" ไหม

ในภาษาลูครธานีมี 2 หน่วย ได้แก่

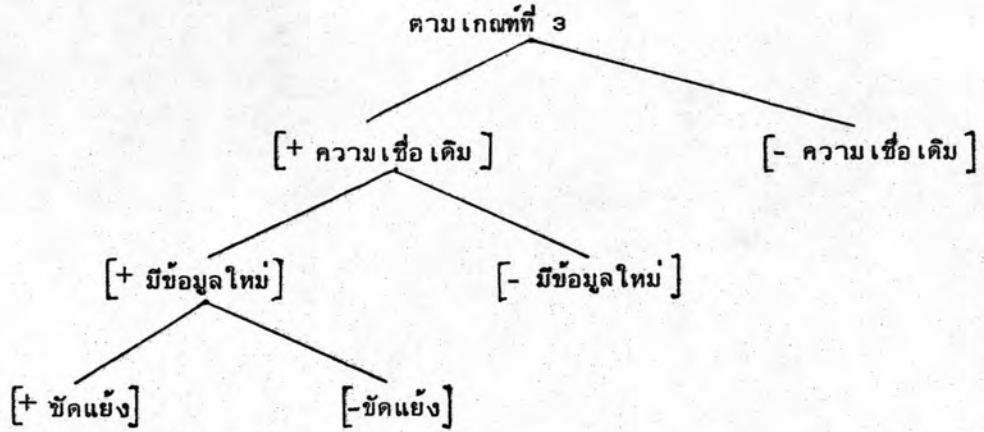
"mēen" h̄iî? b̄oô

"mēen" b̄oô

การแบ่งคำถามด้วยเกณฑ์ที่ 3 นี้ อาจแสดงด้วยแผนภูมิต้นไม้ตามแผนภูมิที่ 3

แผนภูมิที่ 3

การแบ่งประเภทคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธที่มีส่วนท้ายคำถามชนิดต่าง ๆ

(ภาษากรุงเทพฯ) (ภาษาอุดรธานี) (ภาษากรุงเทพฯ) (ภาษาอุดรธานี)

ไม่"ใช่"หรือ	bōw "mēen" tii	"ใช่"หรือไม่	"mēen" hī? bōw
"ใช่"หรือ	bōw "mēen" bōw	"ใช่"หรือเปล่า	"mēen" bōw
หรือ 1	"mēen" tii	"ใช่"ไหม	
	"mēen" bōw		
	tii l		
	bōw		

เกณฑ์ที่ 4 การที่ผู้พูดทดสอบความเชื่อดั้งเดิมโดยนำมาเป็นเนื้อความส่วนต้น

ผู้พูดอาจนำเอาความเชื่อดั้งเดิมที่เกี่ยวข้องกับคำถามที่ตนมีอยู่มาทดสอบความถูกต้องโดยนำมาเป็นสาระหรือ เนื้อความส่วนต้นของคำถาม

เกณฑ์นี้จะใช้แบ่งย่อยคำถามที่จำแนกไว้ในเกณฑ์ที่ 3 ก. คือที่มีอรรถลักษณะว่า

<div style="border-left: 1px solid black; border-right: 1px solid black; padding: 0 10px;"> <p>+ ความเชื่อเดิม</p> <p>+ มีข้อมูลใหม่</p> <p>+ ชัดแย้ง</p> </div>	ดังตัวอย่างต่อไปนี้
--	---------------------

ตัวอย่างที่ 4

ผู้พูดและผู้ฟังรู้จักหรือเป็นเพื่อนกันกับแดง บุคคลที่ 3 ที่ผู้พูดกำลังกล่าวถึง ถ้าผู้พูดถามว่า

(38) แแดง เจ้าจะกลับบ้านตั้งแต่เมื่อเย็นวาน ไม่ใช่หรือ (ภาษากรุงเทพฯ)

(39) deen kēe si? mīa baan tāj tēe mīi lēen wāan bōw mēen bōw

(ภาษาอุดรธานี)

แสดงว่าผู้พูดทราบมาก่อนว่า แดงจะกลับบ้านเมื่อเย็นวานนี้ แต่เวลาผ่านไปหนึ่งวัน ผู้พูดอาจจะยังพบแดงอยู่ ไม่ได้กลับบ้านแต่อย่างใด ผู้พูดสงสัยจึงถามเพื่อทดสอบความเชื่อเดิม โดยเลือกใช้ส่วนท้ายคำถามบางชนิดวางไว้หลังเนื้อความส่วนต้นที่ตรงกันกับ เนื้อความของความเชื่อดั้งเดิม แต่ถ้าผู้พูดถามว่า

(40) แดงเค้าจะกลับบ้านวันนี้หรือ 1 (ภาษากรุงเทพฯ)

(41) deɛŋ k̄eɛ si? m̄iɛ baan m̄iɛ ni b̄oo (ภาษาอุตรธานี)

แสดงว่าผู้พูดอาจได้รับข้อมูลใหม่ว่า แดงจะกลับบ้านวันนี้ ซึ่งขัดแย้งกับความเชื่อดั้งเดิมที่เคยได้รับมา ผู้พูดประหลาดใจในข้อมูลใหม่ที่ขัดแย้งกับความเชื่อดั้งเดิมจึงถามทดสอบข้อมูลใหม่ โดยเลือกใช้ส่วนท้ายคำถามบางชนิดวางไว้หลังเนื้อความส่วนต้นที่ตรงกันกับ เนื้อความของข้อมูลที่ได้รับใหม่

เกณฑ์ที่ 4 นี้ แบ่งคำถามจากเกณฑ์ 3 ก. เป็น 2 กลุ่ม โดยจะแสดงด้วยอรรถลักษณะ

[± ทดสอบความเชื่อเดิม] คือ

ก. คำถามที่ผู้พูดทดสอบความเชื่อดั้งเดิมโดยนำมาเป็นเนื้อความส่วนต้นของคำถาม หรือที่มีอรรถลักษณะว่า

+ ความเชื่อเดิม
+ มีข้อมูลใหม่
+ ขัดแย้ง
+ ทดสอบความเชื่อเดิม

ในภาษากรุงเทพฯ มีหน่วยเดียวได้แก่

ไม่"ใช่"หรือ

ส่วนในภาษาอุตรธานี มี 2 หน่วย ได้แก่

b̄oo "m̄eɛn" t̄ii

b̄oo "m̄eɛn" b̄oo

ข. คำถามที่ผู้พูดทดสอบข้อมูลที่ได้รับใหม่ โดยนำเอาข้อมูลที่ได้รับใหม่มาเป็นเนื้อความส่วนต้นของคำถาม หรือคือพวกที่มีอรรถลักษณะว่า

+ ความเชื่อเดิม
+ มีข้อมูลใหม่
+ ขัดแย้ง
- ทดสอบความเชื่อเดิม

ในภาษากรุงเทพฯ มี 2 หน่วยได้แก่

"ไซ" หรือ

หรือ 1

ส่วนในภาษาอุตรธานี มี 4 หน่วย ได้แก่

"mēɛn" tii[^]

"mēɛn" bvv[^]

tii 1

bvv[^]

การแบ่งคำตามด้วยเกณฑ์ที่ 4 นี้ อาจแสดงด้วยแผนภูมิต้น แผนภูมิที่ 4

เกณฑ์ที่ 5 คำถามแสดงลักษณะเป็นทางการ

ความเป็นทางการที่ผู้พูดแสดงออกมานั้น เป็นความหมายที่ปรากฏอยู่ในคำถามบางชนิด โดยก่อนที่ผู้พูดจะใช้ได้พิจารณาสภาพการณ์แวดล้อมที่เหมาะสมที่จะใช้แล้ว

เกณฑ์นี้จะใช้แบ่งย่อย คำถามที่จำแนกไว้ในเกณฑ์ที่ 3 ข. คือ พวกที่มีอรรถลักษณะว่า

[+ ความ เชื่อ เดิม
+ มีข้อมูลใหม่
- ชัดแจ้ง]

และจากเกณฑ์ที่ 1 ข. คือ พวกที่มีอรรถลักษณะว่า [- ความ เชื่อ เดิม]

ในการถามคำถามแบบตอบรับ - ปฏิเสธ ผู้พูดอาจ เลือกใช้คำถามชนิดที่สามารถแสดงความ เป็นทางการต่อผู้ฟังหรือไม่ก็ได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 5

ผู้พูดเคยซื้อปากกาชนิดหนึ่งมาก่อนในราคา 3 บาท ต่อมาผู้พูดเห็นปากกาชนิดดังกล่าวนั้น อีกในความครอบครองของผู้ฟัง ผู้พูดระลึกได้ว่าเป็นปากกาชนิดที่ตนเคยซื้อในราคาร้านนั้น ถ้าผู้พูดถามว่า

(42) ปากกานี้ค่ามละสามบาท ใช้หรือไม่ (ภาษากรุงเทพฯ)

(43) paakkaa nii daam la' saam baat mēen hu' bōō (ภาษาอุตรธานี)

แสดงว่า ผู้พูดแสดงความ เป็นทางการต่อผู้ฟัง อาจเป็นเพราะไม่สนิทกับผู้ฟัง หรือสภาพการณ์ บังคับให้อยู่ในกรณีที่เป็นพิธีรีตองก็ได้ แต่ถ้าผู้พูดถามว่า

(44) ปากกานี้ค่ามละสามบาท ใช้มั๊ย (ภาษากรุงเทพฯ)

(45) paakkaa nii daam la' saam baat mēen bōō (ภาษาอุตรธานี)

แสดงว่าผู้พูดไม่ได้ใช้แสดงความ เป็นทางการในกรณีที่ไม่เป็นทางการ

เกณฑ์ที่ 5 นี้แบ่ง คำถามในเกณฑ์ 3 ข. และ 1 ข. เป็น 2 กลุ่ม โดยจะแสดงด้วย อรรถลักษณะ [± เป็นทางการ]

ก. คำถามที่ผู้พูดใช้แสดงความ เป็นทางการ

ในภาษากรุงเทพฯ จากเกณฑ์ที่ 3 ข. มีหน่วยเดียว ได้แก่

“ใช้” หรือ “ไม่” ซึ่งมีอรรถลักษณะว่า [+ ความ เชื่อ เดิม
+ มีข้อมูลใหม่
- ชัดแจ้ง
+ เป็นทางการ]

และจากเกณฑ์ที่ 1 ข. มีหน่วยเดียวเช่นกัน ได้แก่

หรือไม่ว่า ซึ่งมีรรถลักษณะว่า $\begin{bmatrix} - \text{ ความ เชื่อ เดิม} \\ + \text{ เป็นทางการ} \end{bmatrix}$

ในภาษาอุตรธานี จากเกณฑ์ที่ 3 ข. มีหน่วยเดียวคือ

"mēn" hu? bōo ซึ่งมีรรถลักษณะว่า $\begin{bmatrix} + \text{ ความ เชื่อ เดิม} \\ + \text{ มีข้อมูลใหม่} \\ - \text{ ชัดแย้ง} \\ + \text{ เป็นทางการ} \end{bmatrix}$

และจากเกณฑ์ที่ 1 ข. ก็มีหน่วยเดียวเช่นกัน คือ

hu? bōo ซึ่งมีรรถลักษณะว่า $\begin{bmatrix} - \text{ ความ เชื่อ เดิม} \\ + \text{ เป็นทางการ} \end{bmatrix}$

ข. คำถามที่ผู้พูดไม่ได้แสดงความเป็นทางการต่อผู้ฟัง

ในภาษารุงเทพา จากเกณฑ์ที่ 3 ข. มี 2 หน่วย ได้แก่

"ใช่"หรือ เปล่า

"ใช่"ใหม่

ซึ่งทั้ง 2 หน่วยมีรรถลักษณะร่วมกันว่า $\begin{bmatrix} + \text{ ความ เชื่อ เดิม} \\ + \text{ มีข้อมูลใหม่} \\ - \text{ ชัดแย้ง} \\ - \text{ เป็นทางการ} \end{bmatrix}$

จากเกณฑ์ที่ 1 ข. มี 2 หน่วย ได้แก่

หรือ เปล่า

ใหม่

ซึ่งทั้ง 2 หน่วยมีรรถลักษณะร่วมกันว่า $\begin{bmatrix} - \text{ ความ เชื่อ เดิม} \\ - \text{ เป็นทางการ} \end{bmatrix}$

ส่วนในภาษาอุตรธานี จากเกณฑ์ที่ 3 ข. มีอยู่หน่วยเดียว คือ

"mēn" bōo ซึ่งมีรรถลักษณะว่า $\begin{bmatrix} + \text{ ความ เชื่อ เดิม} \\ + \text{ มีข้อมูลใหม่} \\ - \text{ ชัดแย้ง} \\ - \text{ เป็นทางการ} \end{bmatrix}$

และจากเกณฑ์ที่ 1 ข. มีอยู่หน่วยเดียว คือ

บว ซึ่งมีอรรถลักษณะว่า $\left[\begin{array}{l} - \text{ความเชื่อเต็ม} \\ - \text{เป็นทางการ} \end{array} \right]$

การแบ่งคำถามด้วยเกณฑ์ที่ 5 นี้ อาจแสดงด้วยแผนภูมิต้นไม้ ในแผนภูมิที่ 5

เกณฑ์ที่ 6 การที่ผู้พูดมีแนวโน้มที่จะ เชื่อข้อมูลที่ได้รับใหม่

ท่าที่ที่ผู้พูดแสดงออกให้ผู้ฟังทราบได้ว่า พวกเขา เชื่อหรือรับฟังข้อมูลใหม่หรือไม่นั้นอาจดูได้จาก การเลือกใช้ ชนิดของคำถามตามเกณฑ์นี้

เกณฑ์นี้จะใช้แบ่งย่อยคำถามที่จำแนกไว้ในเกณฑ์ที่ 4 ข. คือ พวกที่มีอรรถลักษณะว่า

[	+ ความ เชื่อ เดิม
+ มีข้อมูลใหม่
+ ชัดแจ้ง
- ทดสอบความ เชื่อ เดิม |] |
|---|--|---|

ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 6

ผู้พูดกับผู้ฟังพูดกันถึง เรื่องราวของของสามภรรยาคนหนึ่ง ผู้พูดมีความ เชื่อดั้งเดิม เกี่ยวกับ เรื่องที่ถามอยู่ข้างแล้วว่าสามภรรยาคนนี้ เป็นใคร และเป็นคนลักษณะนิสัยอย่างไร ต่อมาผู้พูดได้รับข้อมูล ใหม่จากผู้ฟังเป็นทำนองว่าสามภรรยาคนนี้หย่ากันแล้ว ถ้าผู้พูดถามว่า

(46) เค้าย่ากันแล้ว จริง เหรอ (ภาษากรุงเทพฯ)

(47) khacâw pãa kan lêew ?ii lii tii (ภาษาอุดรธานี)

แสดงว่า ผู้พูดพอจะ เชื่อข้อมูลใหม่ได้ ถึงแม้ว่าข้อมูลใหม่นั้นจะขัดแย้งกับความ เชื่อ เดิมที่คน มีอยู่ก็ตาม ซึ่งต่างจากกรณีที่ผู้พูดถามว่า

(48) เค้าย่ากันแล้ว เหรอ 1 (ภาษากรุงเทพฯ)

(49) khacâw pãa kan lêew tii 1 (ภาษาอุดรธานี)

แสดงว่าผู้พูดไม่ค่อยจะยอมรับ หรือไม่ค่อยจะยอมรับ หรือไม่ค่อยจะ เชื่อข้อมูลที่ได้รับใหม่ นัก ผู้พูดมีความประหลาดใจในข้อมูลที่ได้รับใหม่ไม่ยาก เชื่อ เป็นต้น

เกณฑ์ที่ 6 นี้แบ่งคำถามในเกณฑ์ที่ 4 ข. เป็น 2 กลุ่ม โดยจะแสดงด้วยอรรถลักษณะ

[	+ แนวโน้ม เชื่อข้อมูลใหม่	]

ก. คำถามที่ผู้พูดมีแนวโน้มที่จะ เชื่อข้อมูลที่ได้รับใหม่ ซึ่งมีอรรถลักษณะว่า

[	+ ความ เชื่อ เดิม
+ มีข้อมูลใหม่
+ ชัดแจ้ง
- ทดสอบความ เชื่อ เดิม
+ แนวโน้ม เชื่อข้อมูลใหม่ |] |
|---|---|---|

ในภาษารุงเทพา มีหน่วยเดียว คือ

"ไซ" หรือ

ส่วนในภาษาลูครธานี มี 2 หน่วย คือ

"mēen" tii

"mēen" bvv

ข. คำถามที่ผู้พูดไม่ค่อยจะยอมรับ หรือไม่ค่อยจะ เชื่อข้อมูลใหม่ ซึ่งมีอรรถลักษณะว่า

+ ความ เชื่อ เดิม
+ มีข้อมูลใหม่
+ ชัดแย้ง
- ทดสอบความ เชื่อ เดิม
- แนວໂນ໌ມ เชื่อข้อมูลใหม่

ในภาษารุงเทพา มีหน่วยเดียว คือ

หรือ 1

ส่วนในภาษาลูครธานี มี 2 หน่วย คือ

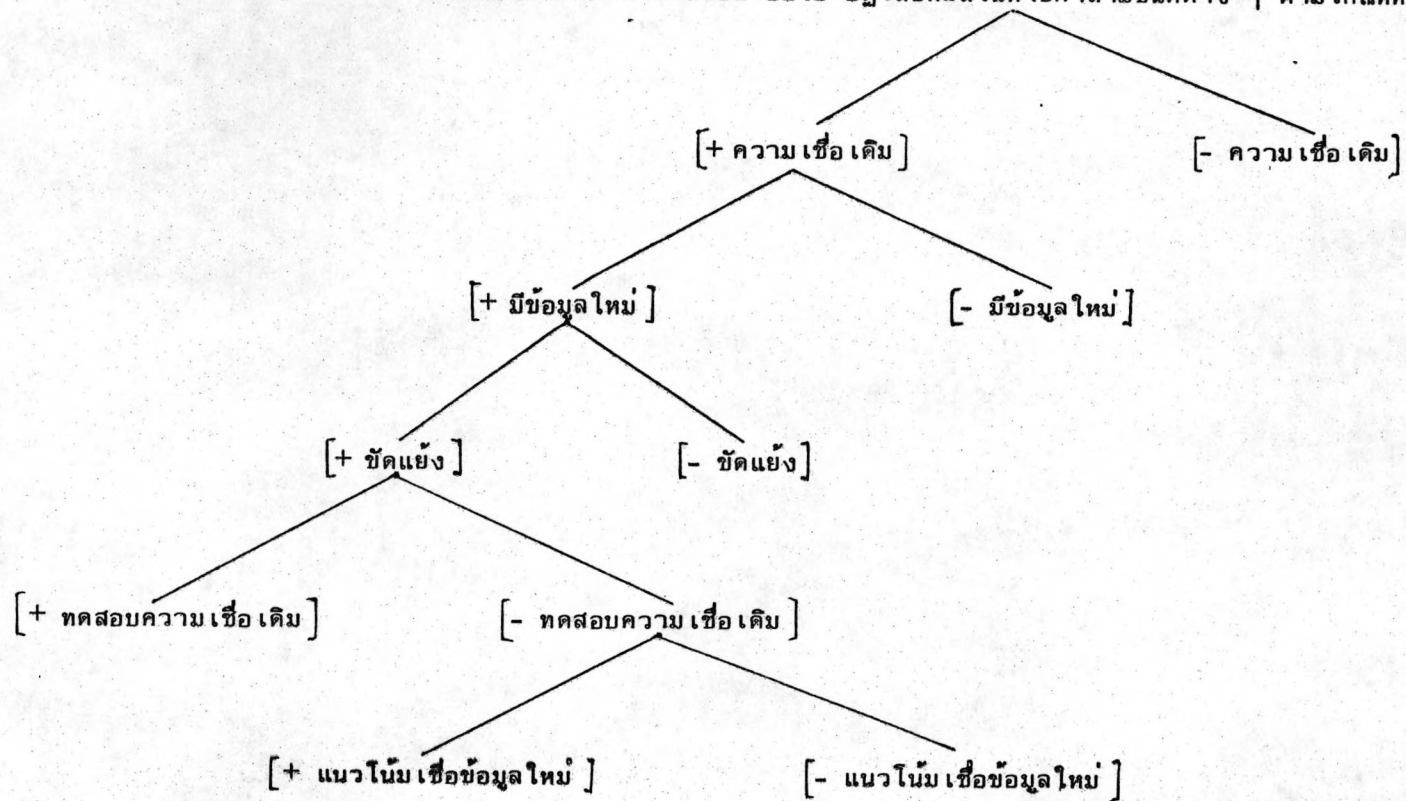
tii 1

bvv

การแบ่งคำถามด้วยเกณฑ์ที่ 6 นี้ อาจแสดงด้วยแผนภูมิต้นไม้ในแผนภูมิที่ 6

แผนภูมิที่ 6

การแบ่งประเภทคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธที่มีส่วนท้ายคำถามชนิดต่าง ๆ ตามเกณฑ์ที่ 6

(ภาษากรุงเทพฯ)	(ภาษาอุดรธานี)	(ภาษากรุงเทพฯ)	(ภาษาอุดรธานี)
"ใช่"หรือ	"mēen" tii	หรือ 1	tii 1
	"mēen" bōw		bōw

เกณฑ์ที่ 7 การที่ผู้พูดใช้แสดงความเป็นกลาง ไม่คาดหวังว่าคำตอบจะเป็นอย่างไร
อย่างหนึ่ง

การแสดงความเป็นกลางของผู้พูดในที่นี้ เป็นการแสดงออกให้ผู้ฟังทราบจากการเลือกใช้ คำถามชนิดที่แสดงว่า ผู้พูดยังเปิดโอกาสรับฟังคำตอบใด ๆ ก็ได้จากผู้ฟังโดยไม่ได้คาดหวังว่าคำตอบ จะเป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง

เกณฑ์นี้แบ่งย่อยคำถาม เฉพาะ ในภาษากรุงเทพฯ ที่จำแนกไว้ในเกณฑ์ที่ 5 ข. ซึ่งมี

อรรถลักษณะว่า

+	ความ เชื่อ เดิม
+	มีข้อมูลใหม่
-	ขัดแย้ง
-	เป็นทางการ

คือคำถามที่ลงท้ายด้วย "ใช่"ใหม่ และ "ใช่"หรือ เปล่า ออกจากกันพวกหนึ่ง และคำถามที่มี

อรรถลักษณะว่า

-	ความ เชื่อ เดิม
-	เป็นทางการ

ซึ่งลงท้าย หรือ เปล่า และ ไหม ออกจากกันอีกพวกหนึ่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 7

ผู้พูด เป็นมารดาของผู้ฟัง พี่ของผู้ฟังทากระ เบ้าเงินไม่พย จึงมาบอกผู้พูดว่า เงินถูกขโมยไป สงสัยว่าอาจจะ เป็นผู้ฟัง เป็นคนขโมย ถ้าผู้พูดถามว่า

(50) แดงขโมยเงินที่เขาไป หรือ เปล่า

แสดงว่าผู้พูดแสดงความเป็นกลางไม่ปรักปรำผู้ฟัง

แต่สำหรับคำถามชนิดไทย ไม่อาจใช้แสดงลักษณะทางความหมายดังกล่าวได้ ดังประโยค

(51) ซึ่งผู้บอกลาษาไม่ยอมรับ ทั้งนี้ เพราะไทย (หรือ มัย) เป็นคำถามชนิดที่ผู้พูดใช้ถามโดยแฝง

"ความปรารถนาในลักษณะคำตอบ คือปรารถนาที่จะได้รับคำตอบรับหรือคำตอบปฏิเสธ"¹ จึงไม่อาจใช้

แสดงความเป็นกลางได้

(51) * แดงขโมยเงินที่เขาไปไทย

แต่ถ้าเป็นเหตุการณ์ปกติทั่วไปซึ่งไม่มีความ เป็นกลางเข้ามาเกี่ยวข้องก็จะใช้ ไทย ท้าย ข้อความที่เป็นบอกเล่าได้ เช่น

(52) เมื่อวานกลับเห็นมัย

¹ จิตราภรณ์ เกียรติไพบูลย์, เรื่องเดียวกัน, หน้า 30-7.

เกณฑ์ที่ 7 นี้ ใช้แบ่งคำถามที่จำแนกไว้ในเกณฑ์ที่ 5 ข. เป็น 2 กลุ่ม โดยจะแสดงด้วย
 อรรถลักษณะ เป็นกลาง คือ

ก. คำถามที่ผู้พูดใช้แสดงความ เป็นกลาง พบในภาษากรุงเทพฯ เท่านั้น มี 2 หน่วยคือ

"ใช่"หรือ เปล่า ซึ่งมีอรรถลักษณะว่า + ความเชื่อเดิม
 + มีข้อมูลใหม่
 - ชัดแย้ง
 - เป็นทางการ
 + เป็นกลาง

และหรือ เปล่า ซึ่งมีอรรถลักษณะ ว่า - ความเชื่อเดิม
 - เป็นทางการ
 + เป็นกลาง

ข. คำถามที่ผู้พูดไม่ได้แสดงความ เป็นกลาง มี 2 หน่วย คือ

"ใช่" ใหม่ ซึ่งมีอรรถลักษณะ + ความเชื่อเดิม
 + มีข้อมูลใหม่
 - ชัดแย้ง
 - เป็นทางการ
 - เป็นกลาง

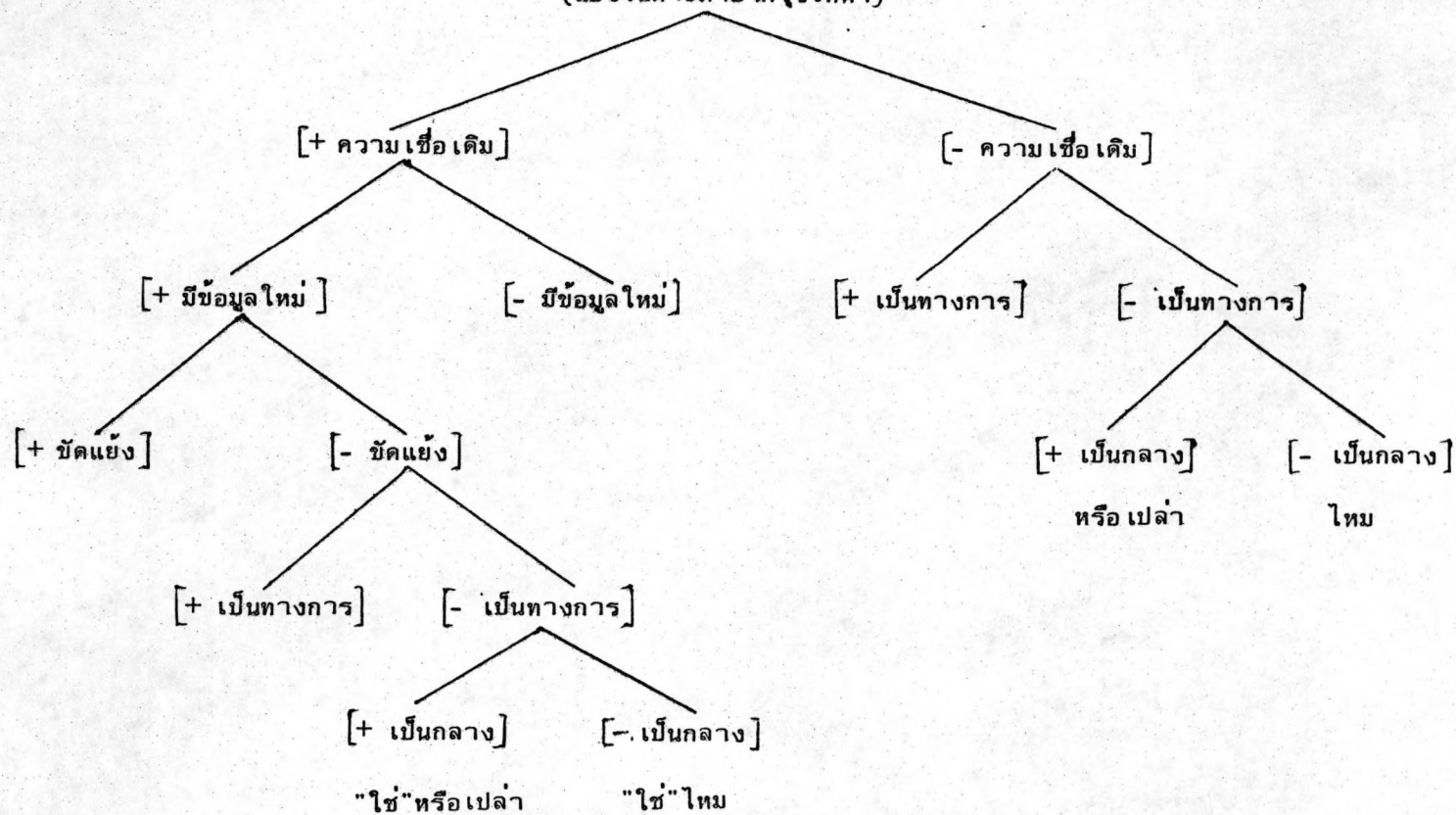
และ ใหม่ ซึ่งมีอรรถลักษณะ ว่า - ความเชื่อเดิม
 - เป็นทางการ
 - เป็นกลาง

การแบ่งคำถามด้วยเกณฑ์ที่ 7 นี้ อาจแสดงด้วยแผนภูมิต้นไม้ ในแผนภูมิที่ 7

แผนภูมิที่ 7

การแบ่งประเภทคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธที่มีส่วนท้ายคำถามชนิดต่าง ๆ ตามเกณฑ์ที่ 7

(แบ่งเฉพาะภาษากรุงเทพฯ)

เกณฑ์ที่ 8 การที่ผู้พูดแสดงความสนใจในเรื่องที่ถามมากกว่าปกติ

เกณฑ์นี้ หมายถึง การที่ผู้พูดมีความต้องการจะได้คำตอบอย่างจริงจัง คำถามที่ใช้แสดงความสนใจในเรื่องที่ถามอย่างมาก และแสดงว่าผู้พูดมีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับผู้ฟังมากพอที่จะคาดหวังคำตอบที่ต้องการ

เกณฑ์นี้ใช้แบ่งย่อยส่วนท้ายคำถามเฉพาะในภาษาอุรธานี ซึ่งจำแนกไว้ในเกณฑ์ที่ 4 ก, 6 ก, และ 6 ข. ซึ่งล้วนเป็นส่วนท้ายคำถามที่มีคำ tii และ boo ทั้งสิ้น เกณฑ์นี้เป็นเกณฑ์ซึ่งผู้วิจัยในฐานะผู้พูดมีความเห็นว่า แยกให้เห็นความหมายที่ต่างกันของ tii 1 และ boo และเมื่อได้ทดสอบกับผู้บอกภาษาอุรธานี ก็ได้รับคำยืนยันว่ามีความเห็นคล้ายคลึงกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 8

ผู้พูดกับผู้ฟัง เป็นคนรู้จักกัน ผู้พูดไม่ทราบมาก่อนว่าผู้ฟังจะกลับบ้าน หรืออาจทราบว่าผู้ฟังจะกลับบ้านในวันอื่นที่ไม่ใช่วันนี้ แต่ข้อมูลใหม่ที่ผู้พูดได้รับปรากฏว่าผู้ฟังมีท่าทีว่าจะกลับบ้านวันนี้ ถ้าผู้พูดถามว่า

(59) too si? m̄iā baan m̄iāx nii tii 1

"คุณจะกลับบ้านวันนี้หรือ"

แสดงว่าผู้พูดแสดงความสนใจในเรื่องที่ถามมากกว่าปกติโดยแฝงน้ำเสียงที่เป็นกันเองหรือสนิทกัน แต่ถ้าผู้พูดถามว่า

(60) too si? m̄iā baan m̄iāx nii boo

"คุณจะกลับบ้านวันนี้หรือ"

แสดงว่าผู้พูดถามอย่างปกติไม่ได้แสดงความสนใจในเรื่องที่ถามมากกว่าธรรมดา

ตัวอย่างที่ 9

ผู้พูดกับผู้ฟังนั่งรถคันเดียวกันซึ่งมีบุคคลที่ 3 ขึ้น ผู้พูดทราบมาก่อนว่าคนขับจะแวะที่พิษณุโลกเมื่อรถเข้าเขตพิษณุโลกกลับไม่มีทีท่าว่าจะแวะ ผู้พูดจึงถามว่า

(61) lāaw wāa si? wē? m̄oŋx nii bōō mēēn tii

"เขาบอกจะแวะที่นี่ไม่ใช่หรือ"

แสดงว่าผู้พูดต้องการแสดงความสนใจในเรื่องที่ถามมากกว่าปกติโดยแฝงน้ำเสียงที่เป็นกันเองหรือสนิทกัน แต่ถ้าผู้พูดถามว่า

(62) lāaw wāa si? wē? m̄oŋx nii bōō mēēn bōō

"เขาบอกจะแวะที่นี่ไม่ใช่หรือ"

แสดงว่าผู้พูดถามอย่างปกติไม่ได้แสดงความสนใจในเรื่องที่ถามมากกว่าธรรมดา

เกณฑ์ที่ 8 นี้ใช้แบ่งคำถามที่จำแนกไว้ในเกณฑ์ที่ 4 ก, 6 ก. และ 6 ข. เป็นอย่างละ 2 กลุ่ม โดยจะแสดงด้วยอรรถลักษณะ [\pm สนใจมาก] ดังนี้

ก. คำถามที่ผู้พูดแสดงความสนใจในเรื่องที่ถามมากกว่าปกติ

จากเกณฑ์ที่ 4 ก. พบหน่วยเดียวคือ

bvoo "mēēn" tii ซึ่งมีอรรถลักษณะว่า

+	ความเชื่อเดิม
+	มีข้อมูลใหม่
+	ขัดแย้ง
+	ทดสอบความเชื่อเดิม
+	สนใจมาก

จากเกณฑ์ที่ 6 ก. พบหน่วยเดียวคือ

"mēēn" tii ซึ่งมีอรรถลักษณะว่า

+	ความเชื่อเดิม
+	มีข้อมูลใหม่
+	ขัดแย้ง
-	ทดสอบความเชื่อเดิม
+	แนวโน้มเชื่อข้อมูลใหม่
+	สนใจมาก

จากเกณฑ์ที่ 6 ข. พบหน่วยเดียวเช่นกันคือ

tii 1 ซึ่งมีอรรถลักษณะว่า

+	ความเชื่อเดิม
+	มีข้อมูลใหม่
+	ขัดแย้ง
-	ทดสอบความเชื่อเดิม
-	แนวโน้มเชื่อข้อมูล
+	สนใจมาก

ข. คำถามที่ผู้พูดไม่ได้แสดงความสนใจในเรื่องที่ถามมากกว่าปกติ

จากเกณฑ์ที่ 4 ก. พบหน่วยเดียวคือ

b̄w̄w "m̄ēn" b̄w̄w ซึ่งมีรรถลักษณะว่า

+ ความ เชื่อ เดิม
+ มีข้อมูลใหม่
+ ชัดแย้ง
+ ทดสอบความ เชื่อ เดิม
- สนใจมาก

จากเกณฑ์ที่ 6 ก. พบหน่วยเดียวคือ

"m̄ēn" b̄w̄w ซึ่งมีรรถลักษณะว่า

+ ความ เชื่อ เดิม
+ มีข้อมูลใหม่
+ ชัดแย้ง
- ทดสอบความ เชื่อ เดิม
+ แนວໂນ້ມ เชื่อข้อมูลใหม่
- สนใจมาก

จากเกณฑ์ที่ 6 ข. พบหน่วยเดียว คือ

b̄w̄w ซึ่งมีรรถลักษณะว่า

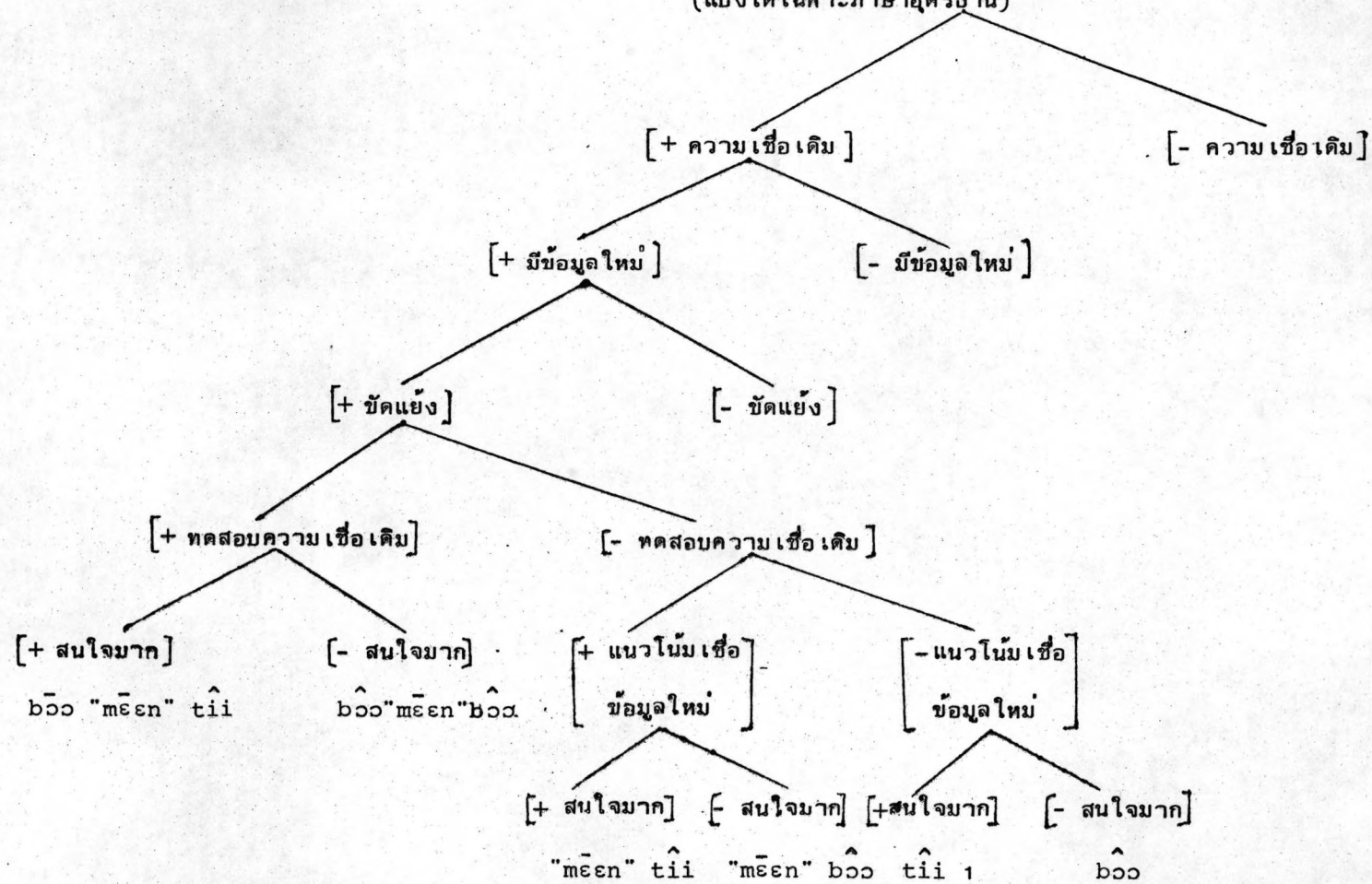
+ ความ เชื่อ เดิม
+ มีข้อมูลใหม่
+ ชัดแย้ง
- ทดสอบความ เชื่อ เดิม
- แนວໂນ້ມ เชื่อข้อมูลใหม่
- สนใจมาก

การแบ่งคำถามด้วยเกณฑ์ที่ 8 นี้ อาจแสดงด้วย แผนภูมิต้นไม้ในแผนภูมิที่ 8

แผนภูมิที่ 8

การแบ่งประเภทคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธที่มีส่วนท้ายคำถามชนิดต่าง ๆ ตามเกณฑ์ที่ 8

(แบ่งได้เฉพาะภาษาอุรธานี)

ความแตกต่างของ $\hat{t}i1$ กับ waa

$\hat{t}i1$ กับ waa ผู้วิจัยเห็นว่าไม่ต่างกันในด้านความหมาย และผู้บอกภาษาคนอื่น ๆ ก็เห็นอย่างเดียวกัน เมื่อพยายามวิเคราะห์หาความแตกต่างกันก็พบเพียงว่า $\hat{t}i1$ ดูเหมือนจะต่างจาก waa ในเรื่องความสุภาพ ทั้งนี้เพราะ $\hat{t}i1$ ตามด้วยคำลงท้ายแสดงความสุภาพได้ ส่วน waa นั้น จะตามด้วยคำลงท้ายแสดงความสุภาพไม่ได้ เช่น

(๖๓) $m̄na\ l̄ɛw\ \left\{ \begin{array}{l} \hat{t}i1\ khap \\ \underset{\vee}{waa}^* khap \end{array} \right\}$

"กลับแล้วหรือครับ"

สรุป เกณฑ์ทางความหมายที่นำมาใช้จำแนกคำถามในทั้ง 2 ภาษา

มีทั้งหมด 8 เกณฑ์ ดังนี้

<u>เกณฑ์ที่</u>	<u>ชื่อ</u>	<u>สัญลักษณ์</u>
1	ความ เชื่อดั้ง เดิมของผู้พูด เข้ามามีบทบาทในการถาม	[⁺ ₋ ความ เชื่อ เดิม]
2	การที่ผู้พูดมีข้อมูลที่ได้รับใหม่	[⁺ ₋ มีข้อมูลใหม่]
3	ความ เชื่อดั้ง เดิมขัดแย้งกับข้อมูลที่ได้รับใหม่	[⁺ ₋ ขัดแย้ง]
4	ผู้พูดทดสอบความ เชื่อดั้ง เดิมโดยนำมา เป็น เนื้อความส่วนต้นของ คำถาม	[⁺ ₋ ทดสอบความ เชื่อ เดิม]
5	การที่ผู้พูดใช้แสดงความ เป็นทางการ	[⁺ ₋ เป็นทางการ]
6	การที่ผู้พูดมีแนวโน้มที่จะ เชื่อข้อมูลที่ได้รับใหม่	[⁺ ₋ แนวโน้ม เชื่อข้อมูลใหม่]
7	การที่ผู้พูดใช้แสดงความ เป็นกลาง	[⁺ ₋ เป็นกลาง]
8	การที่ผู้พูดแสดงความสนใจในเรื่องที่ถามมากกว่าปกติ	[⁺ ₋ สนใจมาก]

เกณฑ์ที่ 1-6 เป็นเกณฑ์ที่แบ่งคำถามซึ่งมีส่วนท้ายชนิดต่าง ๆ ได้ทั้ง 2 ภาษา โดยมีระดับ
และลำดับของการวางเกณฑ์เหมือนกันทุกประการ (ดูแผนภูมิที่ 9)

เกณฑ์ที่ 7 เป็น เกณฑ์ที่แบ่งคำถามซึ่งมีส่วนท้ายชนิดต่าง ๆ ได้เฉพาะในภาษากองเทพา
เท่านั้น

เกณฑ์ที่ 8 เป็น เกณฑ์ที่แบ่งคำถามซึ่งมีส่วนท้ายชนิดต่าง ๆ ได้เฉพาะในภาษาอุดรธานี
เท่านั้น

คำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธที่มีส่วนท้ายคำถามชนิดต่าง ๆ ในภาษากองเทพา ซึ่งนำมาศึกษา
มีทั้งหมด 10 หน่วย ใช้เกณฑ์ทางความหมายเป็นตัวจำแนก รวมทั้งสิ้น 8 เกณฑ์ (ดูแผนภูมิที่ 10)

คำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธที่มีส่วนท้ายคำถามชนิดต่าง ๆ ในภาษาอุดรธานี ซึ่งนำมาศึกษามี
ทั้งหมด 11 หน่วย ใช้เกณฑ์ทางความหมายเป็นตัวจำแนก รวมทั้งสิ้น 8 เกณฑ์ (ดูแผนภูมิที่ 11)

เมื่อนำเอาแผนภูมิแสดงการจำแนกประเภทคำถามที่มีส่วนท้ายชนิดต่าง ๆ ในทั้ง 2 ภาษา
มารวมกัน (ดูแผนภูมิที่ 12) แล้ว ก็จะพบลักษณะที่คล้ายคลึงกันในระดับกึ่งต้น ๆ แต่จะแตกต่างกัน
ไปอย่างปลิกย่อยในระดับกึ่งปลาย ๆ ซึ่งทั้งนี้หมายความว่า ในด้านความหมายของคำถามแบบตอบรับ-
ปฏิเสธ ทั้งในภาษากองเทพา และอุดรธานี ต่างก็มีความคล้ายคลึงกันโดยลักษณะพื้นฐาน แต่แตกต่างกัน
กันไปปลิกย่อย

สรุปอรรถลักษณะของประโยคคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธที่มีส่วนท้ายคำถามชนิดต่าง ๆ ใน

ทั้งสองภาษา

ภาษาไทย

ไม่"ใช่"หรือ

- [+ ความ เชื่อ เดิม]
- [+ มีข้อมูลใหม่]
- [+ ชัดแย้ง]
- [+ ทดสอบความ เชื่อ เดิม]

"ใช่"หรือ

- [+ ความ เชื่อ เดิม]
- [+ มีข้อมูลใหม่]
- [+ ชัดแย้ง]
- [- ทดสอบความ เชื่อ เดิม]
- [+ แนວໂນ້ມ เชื่อข้อมูลใหม่]

หรือ 1

- [+ ความ เชื่อ เดิม]
- [+ มีข้อมูลใหม่]
- [+ ชัดแย้ง]
- [- ทดสอบความ เชื่อ เดิม]
- [- แนວໂນ້ມ เชื่อข้อมูลใหม่]

"ใช่" หรือไม่

- [+ ความ เชื่อ เดิม]
- [+ มีข้อมูลใหม่]
- [- ชัดแย้ง]
- [+ เป็นทางการ]

"ใช่"หรือ เปล่า

- [+ ความ เชื่อ เดิม]
- [+ มีข้อมูลใหม่]
- [- ชัดแย้ง]
- [- เป็นทางการ]
- [+ เป็นกลาง]

"ใช่"ไหม

- [+ ความ เชื่อ เดิม]
- [+ มีข้อมูลใหม่]
- [- ชัดแย้ง]
- [- เป็นทางการ]
- [- เป็นกลาง]

หรือ 2

- [+ ความ เชื่อ เดิม]
- [- มีข้อมูลใหม่]

หรือไม่

- [- ความ เชื่อ เดิม]
- [+ เป็นทางการ]

หรือเปล่า

- [- ความ เชื่อ เดิม]
- [- เป็นทางการ]
- [+ เป็นกลาง]

ไหม

- [- ความ เชื่อ เดิม]
- [- เป็นทางการ]
- [- เป็นกลาง]

ภาษาอุรธานี

b̄oo "mēen" t̄ii

- + ความเชื่อเดิม
- + มีข้อมูลใหม่
- + ชัดแย้ง
- + ทดสอบความเชื่อเดิม
- + สนใจมาก

b̄oo "mēen" b̄oo

- + ความเชื่อเดิม
- + มีข้อมูลใหม่
- + ชัดแย้ง
- + ทดสอบความเชื่อเดิม
- สนใจมาก

"mēen" t̄ii

- + ความเชื่อเดิม
- + มีข้อมูลใหม่
- + ชัดแย้ง
- ทดสอบความเชื่อเดิม
- + แนວໂນ້ມ ເຂື່ອຂໍ້ມູນໃໝ່
- + สนใจมาก

"mēen" b̄oo

- + ความเชื่อเดิม
- + มีข้อมูลใหม่
- + ชัดแย้ง
- ทดสอบความเชื่อเดิม
- + แนວໂນ້ມ ເຂື່ອຂໍ້ມູນໃໝ່
- สนใจมาก

t̄ii 1

- + ความเชื่อเดิม
- + มีข้อมูลใหม่
- + ชัดแย้ง
- ทดสอบความเชื่อเดิม
- แนວໂນ້ມ ເຂື່ອຂໍ້ມູນໃໝ່
- + สนใจมาก

b̄oo

- + ความเชื่อเดิม
- + มีข้อมูลใหม่
- + ชัดแย้ง
- ทดสอบความเชื่อเดิม
- แนວໂນ້ມ ເຂື່ອຂໍ້ມູນໃໝ່
- สนใจมาก

"mēen" hu? b̄oo

- + ความเชื่อเดิม
- + มีข้อมูลใหม่
- ชัดแย้ง
- + เป็นทางการ

"mēen" b̄oo

- + ความเชื่อเดิม
- + มีข้อมูลใหม่
- ชัดแย้ง
- เป็นทางการ

tii 2

[+ ความเชื่อเดิม]
[- มีข้อมูลใหม่]

hii? bōo

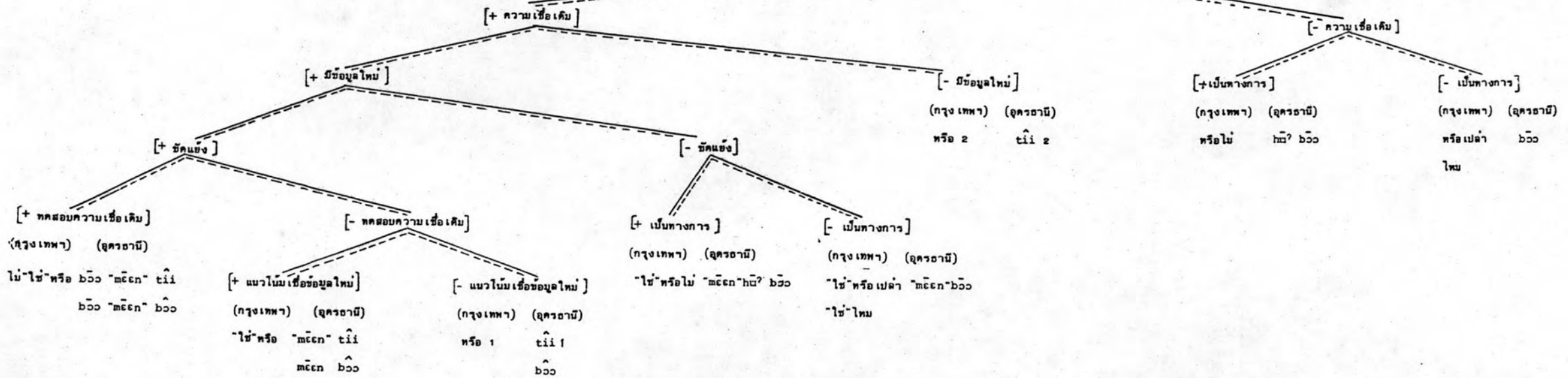
[- ความเชื่อเดิม]
[+ เป็นทางการ]

bōo

[- ความเชื่อเดิม]
[- เป็นทางการ]

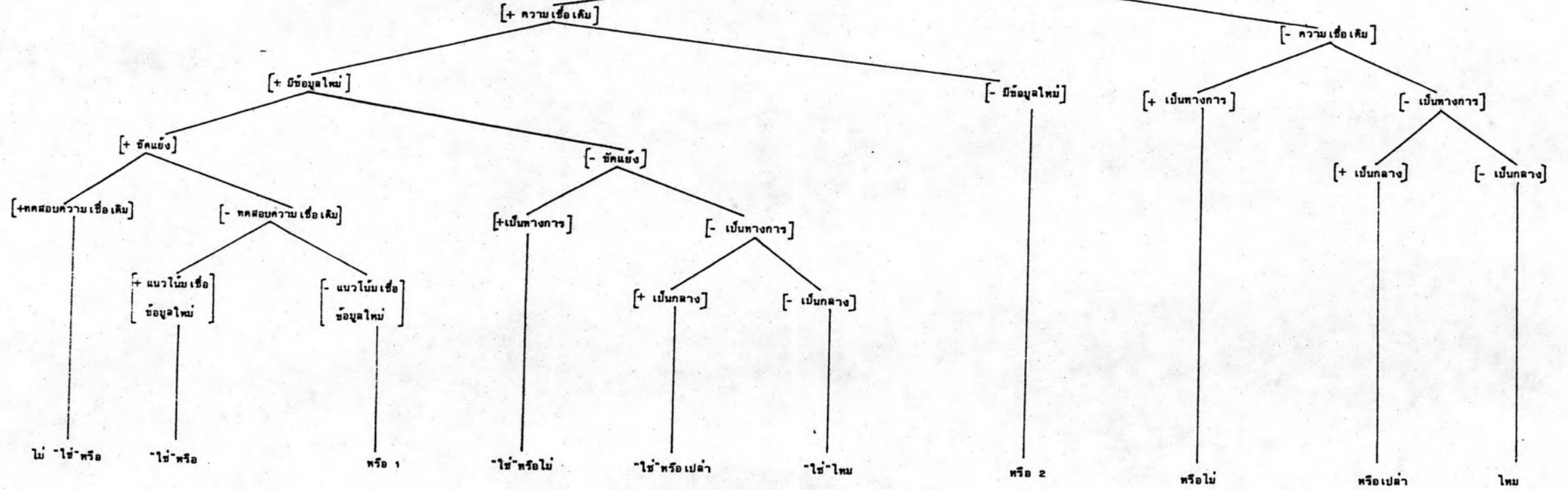
อรรถลักษณะทั้งหมดที่ได้นำมาใช้ในการจำแนกให้เห็นความต่างของคำถามแบบตอบรับ-ปฏิบัติในภาษากรุงเทพฯ และอุตรธานี นั้น เป็นอรรถลักษณะที่ล้วนปรากฏอยู่ในความหมายของคำถามทุกชนิด ดังจะได้แสดงไว้ในตารางที่ 3 สำหรับภาษากรุงเทพฯ และตารางที่ 4 สำหรับภาษาอุตรธานี

การแบ่งประเภคำตามแบบคอนรับ-ปฏิเสธที่มีส่วนท้ายคำตามชนิดต่าง ๆ แสดงเกณฑ์ที่ 1-6 ให้เห็นว่ามีการกฎในทั้ง 2 ภาษา

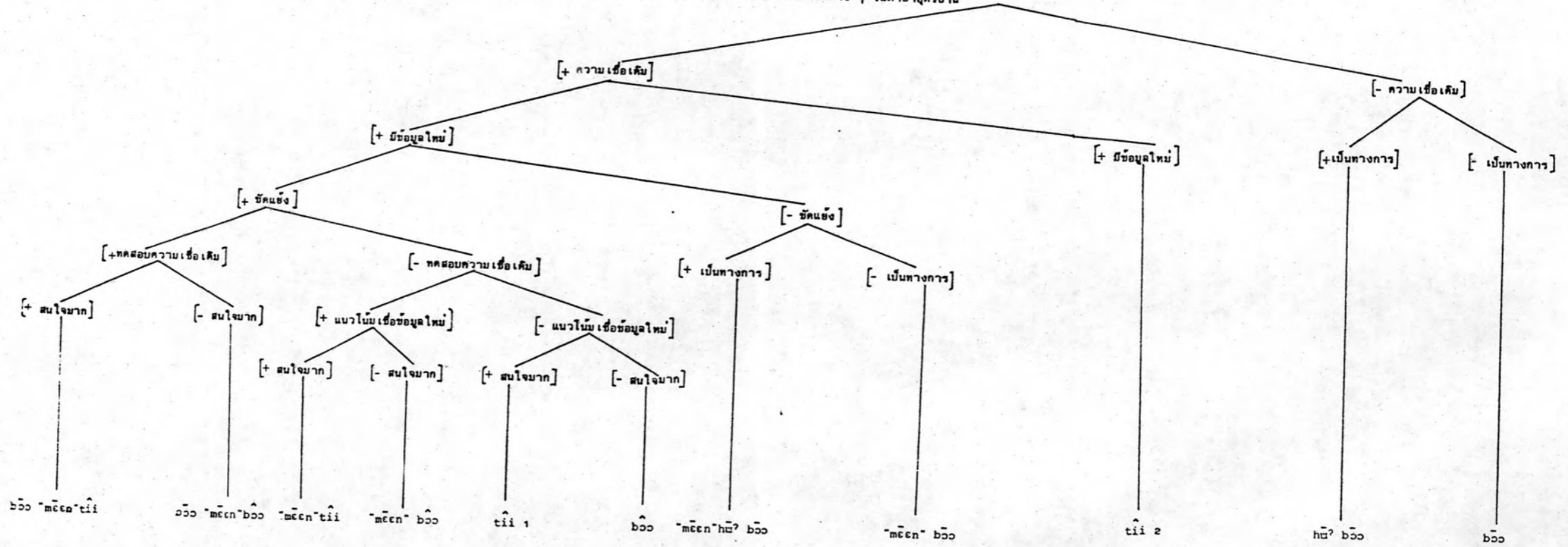

ภาษากรุงเทพฯ _____ เส้นทึบ
 ภาษาอุตรธานี ----- เส้นประ

การแบ่งประเภทคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธที่มีส่วนท้ายคำถามชนิดต่าง ๆ ในภาษากรุงเทพฯ

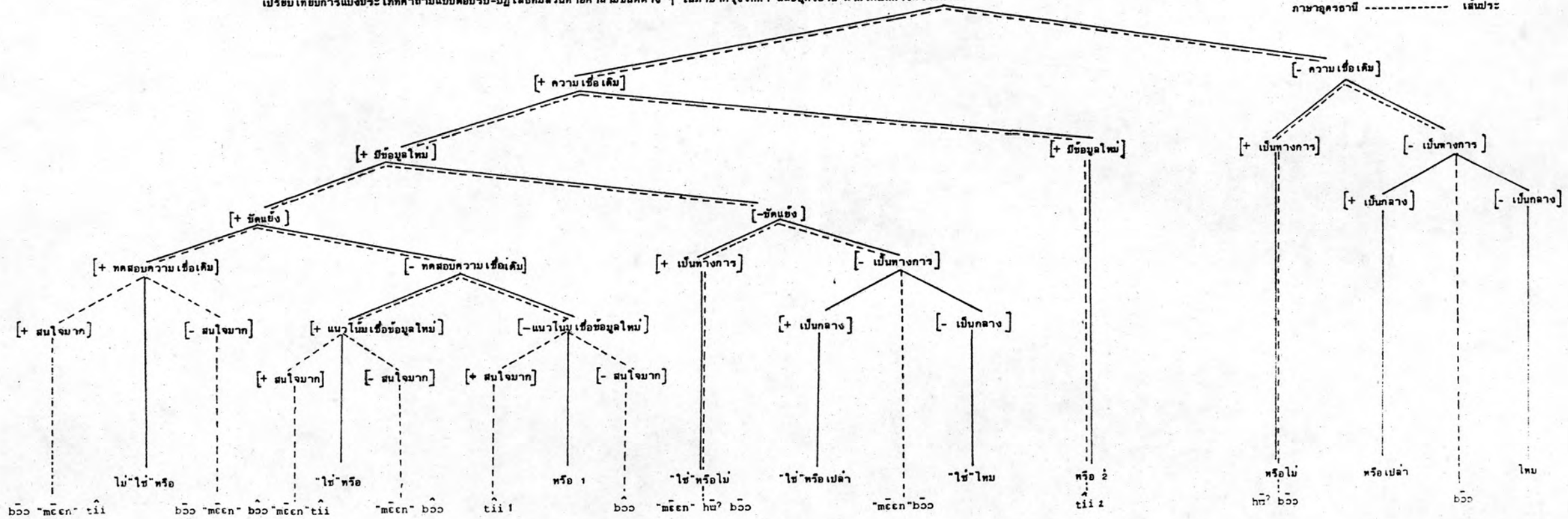
การแบ่งประเภทคำตามแบบครอบครัว-ปฏิเสธที่มีส่วนท้ายคำตามชนิดต่าง ๆ ในภาษาอุรฮาดิ

แผนภูมิที่ 12

เปรียบเทียบการแบ่งประเภทคำถามแบบคอนริบ-ปฏีเสตที่มีส่วนท้ายคำถามชนิดต่าง ๆ ในภาษารุงเทา และอุครธานี ตามเกณฑ์ทางความหมาย

ภาษารุงเทา ----- เส้นทึบ
ภาษาอุครธานี ----- เส้นประ

ตารางที่ 3 วิเคราะห์อรรถสัทศาสตร์คำถามในภาษากรุงเทพฯ โดยละเอียด

เกณฑ์ ส่วนท้าย	ความ เชื่อ เดิม	มีข้อมูลใหม่	ขัดแย้ง	ทดสอบ ความ เชื่อ เดิม	เป็นทางการ	แนวโน้ม เชื่อข้อมูลใหม่	เป็นกลาง
ไม่"ใช่"หรือ	+	+	+	+	+	+	-
"ใช่"หรือ	+	+	+	-	+	+	-
หรือ 1	+	+	+	-	+	-	-
"ใช่"หรือไม่	+	+	-	-	+	-	+
"ใช่"หรือเปล่า	+	+	-	-	-	-	+
"ใช่"ไหม	+	+	-	-	-	-	-
หรือ 2	+	-	-	+	+	-	-
หรือไม่	-	+	-	-	+	-	+
หรือเปล่า	-	+	-	-	-	-	+
ไหม	-	+	-	-	-	-	-

ตารางที่ 4 วิเคราะห์อรรถลักษณะคำถามในภาษาอุรธานี โดยละเอียด

เกณฑ์ ส่วนท้าย	ความเชื่อเดิม	มีข้อมูลใหม่	ขัดแย้ง	ทดสอบ ความเชื่อเดิม	เป็นทางการ	แนวโน้มเชื่อ ข้อมูลใหม่	สนใจมาก
b̄v̄ "m̄ēn" t̄ii	+	+	+	+	-	+	+
b̄v̄ "m̄ēn" b̄v̄	+	+	+	+	+	+	-
"m̄ēn" t̄ii	+	+	+	-	-	+	+
"m̄ēn" b̄v̄	+	+	+	-	+	+	-
t̄ii 1	+	+	+	-	-	-	+
b̄v̄	+	+	+	-	+	-	-
"m̄ēn" h̄u? b̄v̄	+	+	-	-	+	-	-
"m̄ēn" b̄v̄	+	+	-	-	-	-	-
t̄ii 2	+	-	-	+	-	-	+
h̄u? b̄v̄	-	+	-	-	+	-	-
b̄v̄	-	+	-	-	-	-	-